

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 10ης Νοεμβρίου 2004 *

Στην υπόθεση T-316/04 R,

Wam SpA, με έδρα το Cavezzo di Modena (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον
δικηγόρο E. Giliani,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον V. Di Bucci
και την E. Righini, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση περί αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής
της 19ης Μαΐου 2004 [C(2004) 1812 τελικό], σχετικά με την κρατική ενίσχυση
C 4/2003 (ex NN 102/2002),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς και διαδικασία

- 1 Η Επιτροπή εξέδωσε στις 19 Μαΐου 2004 την απόφαση C(2004) 1812 τελικό, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 4/2003 (ex NN 102/2002), την οποία χορήγησε στην αιτούσα η Ιταλική Δημοκρατία (στο εξής: επίδικη απόφαση).
- 2 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η αιτούσα έλαβε, επωφελούμενη της εφαρμογής του ιταλικού νόμου 394/81, της 29ης Ιουνίου 1981, σκοπός του οποίου είναι η διευκόλυνση της εισδύσεως των ιταλικών επιχειρήσεων σε αγορές κρατών μη ανηγόντων στην Ευρωπαϊκή Ένωση, δύο δάνεια με μειωμένο επιτόκιο κατά τη διάρκεια των ετών 1995 και 2000 (στο εξής: επίμαχες ενισχύσεις).
- 3 Το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως ορίζει ότι οι επίμαχες ενισχύσεις εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, ότι δεν κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ και ότι συνιστούν παράνομες ενισχύσεις.

- 4 Το άρθρο 2 της επίδικης αποφάσεως επιβάλλει ως εκ τούτου την υποχρέωση ανακτήσεως ποσού ύψους 48 054,41 ευρώ, εντόκως από 24ης Απριλίου 1996, και ποσού 104 930,65 ευρώ, εντόκως από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως.
- 5 Με δικόγραφο πρωτοκολληθέν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Αυγούστου 2004, η αιτούσα άσκησε, δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, προσφυγή με αντικείμενο την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.
- 6 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Σεπτεμβρίου 2004, η αιτούσα υπέβαλε την παρούσα αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων δυνάμει του άρθρου 242 ΕΚ και των άρθρων 104 επ. του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, αιτούμενη την αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως. Η αιτούσα ζητεί επίσης την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.
- 7 Η Επιτροπή υπέβαλε τις γραπτές παρατηρήσεις της επί της παρούσας αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων στις 14 Οκτωβρίου 2004, εντός της προθεσμίας που της είχε ταχθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 105, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας. Ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως και την καταδίκη της αιτούσας στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 8 Δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 225, παράγραφος 1, ΕΚ, το Πρωτοδικείο δύναται, εφόσον εκτιμά ότι το επιβάλλουν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλόμενης πράξεως ή να διατάξει τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.

- 9 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι οι αιτήσεις προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν το αντικείμενο της διαφοράς, τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως (*fumus boni juris*) τη λήψη των προσωρινών μέτρων τα οποία ζητούνται. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, οπότε οι αιτήσεις λήψεως προσωρινών μέτρων είναι απορριπτέες αν ελλείπει μία από αυτές [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-107/99 R, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4011, σκέψη 59].
- 10 Επιπλέον, τα αιτούμενα μέτρα πρέπει να είναι προσωρινά υπό την έννοια ότι δεν προδικάζουν τα επίδικα νομικά ή πραγματικά ζητήματα ούτε εξουδετερώνουν εκ των προτέρων τις συνέπειες της μεταγενέστερης αποφάσεως επί της κύριας δίκης [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P°, Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 22].
- 11 Επίσης, στο πλαίσιο της συνολικής αυτής εξετάσεως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και είναι ελεύθερος να καθορίζει, ενόψει των ιδιομορφιών της συγκεκριμένης υποθέσεως, τον τρόπο σύμφωνα με τον οποίο πρέπει να εξακριβώνεται η συνδρομή των διαφόρων αυτών προϋποθέσεων καθώς και τη σειρά της εν λόγω εξετάσεως, εφόσον κανένας κανόνας κοινοτικού δικαίου δεν του επιβάλλει προκαθορισμένο σχέδιο αναλύσεως προκειμένου να εκτιμά την ανάγκη εκδόσεως διατάξεως προσωρινών μέτρων (προαναφερθείσα διάταξη Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., σκέψη 23).
- 12 Ενόψει των στοιχείων του φακέλου, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εκτιμά ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία προκειμένου να αποφανθεί επί της παρούσας αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, χωρίς να παρίσταται αναγκαίο να ακούσει προηγουμένως τις προφορικές αναπτύξεις των διαδίκων.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 13 Η αιτούσα ισχυρίζεται ότι εν προκειμένω πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση των αιτουμένων προσωρινών μέτρων.
- 14 Προκειμένου να αποδείξει ότι συντρέχει η αφορώσα το *fumus boni juris* προϋπόθεση, η αιτούσα αναφέρεται στους έντεκα λόγους ακυρώσεως που προβάλλει με την προσφυγή της επί της κύριας δίκης, τους οποίους παραθέτει και με την αίτησή της περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων. Οι λόγοι αυτοί αντλούνται από την παραβίαση πλειόνων γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου καθώς και από την παράβαση των άρθρων 87 ΕΚ, 88 ΕΚ, 253 ΕΚ, καθώς και του άρθρου 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 69/2001 της Επιτροπής, της 12ης Ιανουαρίου 2001, για την εφαρμογή των άρθρων 87 και 88 της Συνθήκης ΕΚ επί των ενισχύσεων ήσσονος σημασίας (ΕΕ L 10, σ. 30). Η αιτούσα επισυνάπτει στην αίτησή της πλείονα έγγραφα και αποδεικτικά περί του *fumus boni juris* στοιχεία και ιδίως επί του ζητήματος αν οι ταυτοποιηθείσες από την Επιτροπή κρατικές ενισχύσεις ήσαν ικανές να θίξουν τον ανταγωνισμό.
- 15 Όσον αφορά την προϋπόθεση του επείγοντος, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως οδηγεί σε μη αναστρέψιμη κατάσταση επάγουσα ανεπανόρθωτη ζημία. Συναφώς, η αιτούσα επικαλείται τέσσερις λόγους επείγοντος.
- 16 Πρώτον, η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως σημαίνει τη μη εφαρμογή του νόμου 394/81 και, συνεπώς, την αναστολή των χρηματοδοτήσεων που αποσκοπούν στην προώθηση της εγκαταστάσεως των ιταλικών επιχειρήσεων στις τρίτες χώρες, οπότε οι ιταλικές επενδύσεις στις εν λόγω αγορές συρρικνώνονται και η σχετική θέση των ιταλικών επιχειρήσεων, συμπεριλαμβανομένης της αιτούσας, τείνει φθίνουσα.

- 17 Δεύτερον, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως υποχρεώνει την Ιταλική Δημοκρατία να προσφύγει στη δικαιοσύνη προκειμένου να ανακτήσει τις χορηγηθείσες από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του νόμου 394/81, ήτοι από το 1981, επιδοτήσεις, γεγονός που συνεπάγεται ζημία για όλες τις δικαιούχους επιχειρήσεις, ανεπανόρθωτη ανατροπή των οικονομικών ισορροπιών και κλίμα ανασφαλείας και δυσπιστίας για τις επιχειρήσεις στην Ιταλία.
- 18 Τρίτον, η αιτούσα υποστηρίζει ότι η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως συνεπάγεται την ακυρότητα των συμβάσεων χρηματοδοτήσεως που την αφορούν και την υποχρέωση άμεσης επιστροφής ποσού ύψους 1 480 000 ευρώ, γεγονός που θα έθετε σε κίνδυνο την ύπαρξή της. Το ίδιο συμβαίνει με τις συναφθείσες από τις λοιπές επιχειρήσεις συμβάσεις, γεγονός που θα προξενούσε ανεπανόρθωτη ζημία στις ίδιες και στην εθνική οικονομία.
- 19 Τέταρτον, η αιτούσα προσθέτει ότι ο Ιταλός νομοθέτης θα μπορούσε, μέσω νέων ρυθμίσεων, να ανακαλέσει τις προβλεπόμενες από το ισχύον σήμερα καθεστώς διευκολύνσεις χρηματοδοτήσεως, οπότε η αιτούσα δεν θα μπορούσε πλέον να επιτύχει την απόδοση των επιμέσων ενισχύσεων σε περίπτωση ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως εκ μέρους του Δικαστηρίου.
- 20 Όσον αφορά τη στάθμιση των εμπλεκόμενων συμφερόντων, η αιτούσα εκτιμά ότι η αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως συνιστά την πλέον ισόρροπη λύση, δεδομένου ότι η άμεση εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως συνεπάγεται σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία όχι μόνο για την αιτούσα αλλά και για την ιταλική και ευρωπαϊκή οικονομία, ενώ η αναστολή εκτελέσεως ουδαμώς θίγει την αποτελεσματικότητα της επίδικης αποφάσεως σε περίπτωση απορρίψεως της κύριας προσφυγής.
- 21 Η Επιτροπή δεν υποβάλλει παρατηρήσεις όσον αφορά τα επιχειρήματα της αιτούσας σχετικά με την αφορώσα το *fumus boni juris* προϋπόθεση, εκτιμώντας ότι η αίτηση είναι εν πάση περιπτώσει προδήλως αβάσιμη επί του επείγοντος και της σταθμίσεως των συμφερόντων.

- 22 Συναφώς, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η αιτούσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει το επείγον των αιτουμένων μέτρων. Κατά την Επιτροπή, όλα τα αφορώντα την υποτιθέμενη ζημία που υπέστη η ιταλική οικονομία και οι ιταλικές επιχειρήσεις εν γένει επιχειρήματα είναι αλυσιτελή όσον αφορά την απόδειξη του επείγοντος σε σχέση με τα ίδια συμφέροντα της αιτούσας, γεγονός που εξηγείται από πάγια νομολογία. Η αιτούσα δεν απέδειξε ότι η φερόμενη ζημία μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ύπαρξή της επί της αγοράς. Εν πάση περιπτώσει, η φερόμενη ζημία είναι όλως υποθετική και δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.
- 23 Ως προς τη στάθμιση των συμφερόντων, η Επιτροπή εκτιμά ότι η πλάστιγγα γέρνει σαφώς υπέρ αυτής δεδομένου ότι η φερόμενη ζημία είναι αμιγώς υποθετική, ενώ το κοινοτικό συμφέρον προς εκτέλεση της αποφάσεως υπερτερεί, κατά πάγια νομολογία, έναντι του συμφέροντος του δικαιούχου της ενισχύσεως.
- 24 Τέλος, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι οι προσκομισθείσες από την αιτούσα αποδείξεις είναι αλυσιτελείς, εφόσον ουδόλως αφορούν την προϋπόθεση σχετικά με το επείγον ή τη στάθμιση των συμφερόντων.

Εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή

- 25 Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εκτιμά ότι εν προκειμένω πρέπει κατ' αρχάς να εξεταστεί η αφορώσα το επείγον προϋπόθεση.
- 26 Συναφώς, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, το επείγον μιας αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την ανάγκη εκδόσεως

προσωρινής αποφάσεως προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση στον διάδικο που ζητεί το προσωρινό μέτρο σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας. Ο τελευταίος φέρει το βάρος της αποδείξεως ότι δεν μπορεί να αναμείνει το πέρας της διαδικασίας της κύριας προσφυγής χωρίς να έχει προηγουμένως υποστεί τέτοιας φύσεως ζημία (βλ. διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 3ης Δεκεμβρίου 2002, T-181/02 R, Neue Erba Lautex κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-5081, σκέψη 82, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 27 Το επικείμενο της ζημίας δεν είναι ανάγκη να αποδεικνύεται με απόλυτη βεβαιότητα, αλλά αρκεί, ιδίως όταν η πρόκληση της ζημίας εξαρτάται από την επέλευση ενός συνόλου παραγόντων, η ζημία να πιθανολογείται επαρκώς. Εντούτοις, ο αιτών εξακολουθεί να υποχρεούται να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίζεται η πιθανολογούμενη επέλευση της σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας (βλ. διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-278/00 R, Ελλάδα κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8787, σκέψη 15, και προαναφερθείσα διάταξη Neue Erba Lautex κατά Επιτροπής, σκέψη 83, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 28 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, προκειμένου να αποδείξει ότι πληρούται η αφορώσα το επείγον προϋπόθεση, ο αιτών οφείλει να προσκομίσει στοιχεία ότι η αναστολή εκτελέσεως ή τα λοιπά προσωρινά μέτρα που αιτείται είναι αναγκαία για την προστασία των ιδίων συμφερόντων του [βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Δικαστηρίου της 4ης Μαΐου 1964, 12/64 R, Ley κατά Επιτροπής, Συλλογή (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) 1964, σ. 175]. Αντιθέτως, προκειμένου να στοιχειοθετηθεί το επείγον, ο αιτών δεν μπορεί να επικαλεστεί προσβολή συμφέροντος που δεν είναι προσωπικό του, όπως επί παραδείγματι προσβολή γενικού συμφέροντος ή των δικαιωμάτων τρίτων, ανεξάρτητα του αν πρόκειται για ιδιώτες ή για κράτος (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 6ης Μαΐου 1988, 112/88 R, Ένωση κιτροπαραγωγών Κρήτης κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2597, σκέψη 20, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Ιουνίου 1999, T-13/99 R, Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-1961, σκέψη 136). Παρόμοια συμφέροντα μπορούν να ληφθούν ενδεχομένως υπόψη μόνο στο πλαίσιο της εξετάσεως της σταθμίσεως των εμπλεκόμενων συμφερόντων (προαναφερθείσα διάταξη Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, σκέψη 136).

- 29 Τέλος, πρέπει να υπομνηστεί ότι, μολονότι γίνεται δεκτό παγίως ότι τυχόν οικονομική ζημία δεν μπορεί να εκληφθεί, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ως ανεπανόρθωτη ή ακόμη και ως δυσχερώς επανορθώσιμη, εφόσον μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο μεταγενέστερης οικονομικής αντισταθμίσεως, είναι εξίσου δεκτό ότι προσωρινό μέτρο δικαιολογείται αν παρίσταται ότι, ελλείψει του μέτρου αυτού, ο αιτών θα περιερχόταν σε κατάσταση δυνάμενη να θέσει σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξή του πριν από την έκδοση της αποφάσεως περί περατώσεως της διαδικασίας της κύριας προσφυγής ή να μεταβάλει ανεπανόρθωτα τη θέση του στην αγορά (προαναφερθείσα διάταξη Neue Erba Lautex κατά Επιτροπής, σκέψη 84, διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 20ής Ιουλίου 2000, T-169/00 R, Esedra κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2951, σκέψη 45, και της 27ης Ιουλίου 2004, T-148/04 R, TQ3 Travel Solutions Belgium κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-3027, σκέψη 46).
- 30 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν η αιτούσα απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως δύναται να θίξει τα ίδια συμφέροντά της σε τέτοιο σημείο ώστε να θέτει σε κίνδυνο την επιβίωσή της ή να τροποποιεί τη θέση της στην αγορά κατ' ανεπανόρθωτο τρόπο, προτού χωρήσει η έκδοση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου επί της κύριας προσφυγής.
- 31 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτούσα δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο δυνάμενο να επιτρέψει στον κρίνοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να καταλήξει σε παρόμοιο συμπέρασμα. Αντιθέτως, πρέπει να διαπιστωθεί ότι τα αφορώντα το επείγον επιχειρήματα που προβάλλει η αιτούσα με την αίτησή της περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων έχουν γενικό και υποθετικό χαρακτήρα και δεν στηρίζονται στα αναγκαία αποδεικτικά στοιχεία.
- 32 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της αιτούσας σχετικά με τις συνέπειες εκ της μη εφαρμογής του νόμου 394/81 –ήτοι της αναστολής των χρηματοδοτήσεων, της καταγγελίας όλων των συναφθεισών δυνάμει του ανωτέρω νόμου συμβάσεων περί χρηματοδοτήσεως και των ενεργειών προς ανάκτηση των χορηγηθεισών στο παρελθόν ενισχύσεων– για τις επιχειρήσεις στην Ιταλία και για την ιταλική και ευρωπαϊκή οικονομία, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, πέραν του γεγονότος ότι δεν αφορούν άμεσα την αιτούσα, και συνεπώς δεν είναι λυσιτελή για την εξέτασή της

αφορώσας το επείγον προϋποθέσεως, τα επιχειρήματα αυτά είναι αμιγώς υποθετικά και ουδόλως στηρίζονται στην παραμικρή απόδειξη. Αντιθέτως, όπως υπογραμμίζει ορθώς η Επιτροπή, η επίδικη απόφαση μνημονεύει ρητώς, στο σημείο 125, ότι «δεν θίγει το συμβιβαστό του εγκαθιδρυθέντος με τον νόμο 394/81 εθνικού πλαισίου».

33 Επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι, σε αντίθεση προς όσα ισχυρίζεται προφανώς η αιτούσα, η προσβολή των συμφερόντων όσων θεωρούνται ως δικαιούχοι κρατικών ενισχύσεων ασυμβιβάστων προς την κοινή αγορά είναι συμφυής προς οποιαδήποτε απόφαση της Επιτροπής επιβάλλουσα την απόδοση των ενισχύσεων αυτών και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά αφεαυτής σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, ανεξαρτήτως από οποιαδήποτε συγκεκριμένη εκτίμηση της σοβαρότητας και του ανεπανόρθωτου χαρακτήρα της συγκεκριμένης προσβολής που ισχυρίζεται ότι υπέστη ο αιτών σε κάθε υπό εξέταση περίπτωση (προαναφερθείσα διάταξη Ελλάδα κατά Επιτροπής, σκέψη 21).

34 Όσον αφορά τα εκ της εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως συγκεκριμένα αποτελέσματα επί της καταστάσεως της αιτούσας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η τελευταία περιορίζεται στον ισχυρισμό περί μη αναστρέψιμης μεταβολής των οικονομικών ισορροπιών και ανεπανόρθωτης ζημίας που προκλήθηκε στη θέση των ιταλικών επιχειρήσεων, μεταξύ των οποίων καταλέγεται και η ίδια, επί της αγοράς εν γένει, χωρίς να αποπειράται καν να προσκομίσει την απόδειξη των ισχυρισμών της.

35 Επιπλέον, όσον αφορά το επιχείρημα της αιτούσας ότι η εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως συνεπάγεται την ακυρότητα των συμβάσεων χρηματοδοτήσεως και την υποχρεώνει να καταβάλει ποσό ύψους 1 480 000 ευρώ –πράγμα που αμφισβητεί η Επιτροπή, η οποία υπογραμμίζει ότι το ύψος της επιστροφής δεν αντιστοιχεί σε όσα

προβλέπει η απόφαση, εφόσον επιβάλλει την ανάκτηση ποσών ύψους 48 054, 41 ευρώ και 104 930,65 ευρώ, εντόκως— πρέπει να διαπιστωθεί ότι η αιτούσα προβάλλει εν γένει ισχυρισμούς, χωρίς να καταβάλει καν προσπάθεια να αποδείξει το κατά πόσον ευσταθεί ο εν λόγω ισχυρισμός ούτε ότι η καταβολή ενός τέτοιου ποσού θα ήταν ικανή να θέσει σε κίνδυνο την ύπαρξή της.

- 36 Τέλος, όσον αφορά το τέταρτο επιχείρημα της αιτούσας περί της ευχερείας της Ιταλικής Δημοκρατίας να μεταρρυθμίσει στο μέλλον το καθεστώς ενισχύσεων του οποίου επωφελήθηκε η αιτούσα, κατά τρόπον ώστε να μη δύναται πλέον να επιτύχει την επιστροφή των επιμέσων ενισχύσεων σε περίπτωση ακυρώσεως της αποφάσεως, είναι εξίσου υποθετικό και ουδόλως στηρίζεται σε αποδεικτικά στοιχεία. Επιπλέον, όπως υπογραμμίζει η Επιτροπή, ακόμη και σε παρόμοια περίπτωση, η αιτούσα θα είχε τη δυνατότητα να ασκήσει νέες προσφυγές κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας ή κατά της Επιτροπής, ενώ δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ικανό να αποδείξει ότι αδυνατεί να ασκήσει παρόμοιες προσφυγές προκειμένου να προστατεύσει τα συμφέροντά της.
- 37 Ενόψει των προεκτεθέντων, δεδομένου ότι η αιτούσα ουδόλως στοιχειοθέτησε τους ισχυρισμούς της ως προς τη σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία που θα προέκυπτε από την εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν επέτυχε να αποδείξει ότι, ελλείψει χορηγήσεως αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως, θα υφίστατο σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.
- 38 Έπεται ότι η αφορώσα το επείγον προϋπόθεση της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως δεν αποδεικνύεται επαρκώς κατά νόμον. Επομένως, είναι απορριπτέα η αίτηση περί λήψεως προσωρινών μέτρων, ενώ δεν είναι αναγκαίο να εξεταστεί αν συντρέχουν οι λοιπές προϋποθέσεις χορηγήσεως των προσωρινών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.**
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 10 Νοεμβρίου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf